

КОЛИ МОВЧИТЬ БОГ

СЕРГІЙ ВАСИЛЬЄВ

Коли мовчить Бог

— Доброго дня, а ви вірите в Господа нашого Бога?

Я натиснув на паузу і глянув на техніка.

— Це з відеовічка?

— Так. Камера на дверях. Три години тому. Перед тим, як... усе це сталося.

На екрані застигли два обличчя. Дівчата. Молоді, років двадцяти — двадцяти двох. Скромні сірі сукні, в руках — Біблія. В однієї обличчя трохи напружене, в іншої — майже сяюче.

— І він впустив їх?

— Слухайте далі, — кивнув технік.

Клацання. Потім — чоловічий голос. Спокійний і впевнений.

— Звісно. Заходьте. Я на вас чекав.

— Тобто в нас є три дійові особи і два трупи, — задумливо, дивлячись у монітор, вимовив я майже про себе.

Кількома годинами раніше.

— Марто, дивись! — Ліза вказала на стару, облуплену поштову скриньку.

— У нього на скриньці голуб намальований... Як символ! Це ж добрий знак, правда?

— Це просто поштова скринька, Лізо, — відповіла я, стримуючи роздратування.

— А раптом не просто? Може, Господь дає нам знаки, навіть у дрібницях.

— Господь дає випробування. Знаки — це для тих, хто шукає легкий шлях.

— Усе одно... я вірю, що сьогодні буде по-особливому. У мене всередині так тепло... — Ліза підняла очі до неба, — ніби сам Господь веде нас за руку.

— Дивуюся, звідки в тебе стільки натхнення. Але думаю, обійшовши сотні будинків, як я, запалу в тебе поменшає, — і натиснула на дверний дзвінок.

Двері залишалися зачиненими. Я окинула поглядом будинок — він стояв трохи осторонь від інших, скромний, але видно, що за ним доглядають. Пролунало кілька коротких дзвінків — Ліза нетерпляче тиснула на кнопку.

— Що ти робиш?

— Я просто... Я дуже хочу, щоб він пізнав Його. Познайомився з Господом, — очі в неї блищали так, ніби за цими дверима чекав сам порятунок.

— Лізо, — зітхнула я, — ми несемо світло, але не можемо змусити дивитися на нього. Ми тільки вказуємо шлях. А відкритися йому чи ні — його вибір... — на цих словах двері відчинилися.

— Доброго дня, а ви вірите в Господа нашого Бога? — швидко вимовила Ліза.

— Звичайно. Заходьте. Я на вас чекав.

Чоловік жестом запросив увійти. Він був середнього віку, з бородою, непоказний, але охайний. Погляд був пронизливий, але ніби відсутній. Немов

думки його були не тут, а тіло тільки підіграло звичній ввічливості. Ліза залетіла першою, я зайшла за нею.

— Прошу, сідайте, — вказав на диван посеред кімнати, біля якого стояв журнальний столик і крісло. — Мене звати Семен. А ви, гадаю, прийшли до мене з важливою місією?

— Я Ліза, а це Марта. Ми з громади, — представила нас Ліза. — Ми не нав'язуємо, ми просто ділимося істиною. З вірою, з надією.

— Як зворушливо, — усміхнувся він, — і як давно ви... поширюєте світло істини?

— Я... — почала Ліза, — я прийшла в громаду півроку тому. Це було найкраще рішення в моєму житті. Я немов заново народилася.

— Красиво звучить, — кивнув Семен. — А ви, Марто?

— Я вже давно в громаді, — відповіла я.

Він усміхнувся, злегка кивнув, ніби почув підтвердження якоїсь своєї думки. Потім відкинувся на спинку крісла і вимовив:

— Цікаво. Одна — новонароджена душа. Друга — ветеран віри. Знаєте, а мені ж завжди було цікаво... що рухає вами? Чому ви вірите?

— Знаєте... — Ліза притиснула долоні до грудей і посміхнулася так, ніби хотіла освітити собою всю кімнату. — Я раніше все шукала... себе, відповіді. Читала книжки, ходила на тренінги, шукала себе в інших людях... але всередині було порожньо. Таке відчуття, ніби я кожен день проживала без сенсу. А потім, я проходила повз будівлю громади, і почула, як хтось співає. Це була молитва, але звучала як пісня... така проста, щира. Я зупинилася, завмерла. Мені стало тепло. Немов хтось уперше в житті обійняв мене посправжньому. Це був Він, Бог. Я відчула, що мене люблять, просто так. Без умов.

Семен слухав, злегка нахиливши голову, очі його блищали від інтересу чи чогось іншого, не розібрати.

— Я просто увійшла. Я навіть не знала, що шукаю... але знайшла. — Ліза повернулася до мене, потім знову до нього. — Там було стільки світла, доброти, — вона мрійливо зітхнула, — і головне — відчуття, ніби ти потрібен, ніби на тебе чекають.

— Отже, ви йшли повз... і Господь торкнувся вас через вікно, — промовив Семен, ніби пробуючи ці слова на смак. — Красиво. Майже як у притчі.

— А ви, Семене, — я обережно включилася, намагаючись дізнатися про нього більше, — у вас є хтось близький? Дружина, сім'я?

— Так. Дружина. Вона вийшла в магазин, скоро повернеться і приєднається до нашої бесіди, — кивнув він, не змінюючи виразу обличчя.

У цей момент я оглянула кімнату, все було занадто... чисто. Ні, не акуратно, а порожньо. Мляво. На стінах не було жодної фотографії, ні полиць із книжками, ні навіть вікон. Лише облізлі шпалери, гладкі поверхні, затерті руками і часом, немов хтось систематично стирав із цього простору сліди своєї присутності. На журнальному столику — чайничок, цукорниця, пиріг, але

жодної жіночої дрібниці: ні шпильки, ні квітів. У кімнаті пахло пилом. І тишею. Я відчула напругу, шия і плечі заніміли. Підсвідомість шепотіла: щось тут не так. Занадто чисто. Занадто порожньо. Занадто... підготовлено.

Наш час.

— Ви дізналися хто господар будинку? — запитав я молодшого слідчого.

— Так точно! Семен Затула. Працює вчителем у школі, живе один, ні сім'ї, ні дітей.

Кількома годинами раніше.

— А що щодо вас, Марто? — Він подивився на мене уважно, з ледь помітною усмішкою, ніби ловив мене на чомусь. — Як ви прийшли до Нього?

Я трохи відвела погляд, але не через збентеження — звичка. Не люблю говорити про себе.

— Я прийшла до віри, бо ніхто інший до мене не прийшов, — відповіла я нарешті, намагаючись тримати голос рівним. — Мені було сім, коли мама сказала: «Я більше не можу» і пішла. Просто пішла. Залишила мене з батьком. Він пив і часто забував, що в нього взагалі є донька. Були дні, коли я їла воду з хлібом і сиділа одна в темряві, прислухаючись — чи повернеться хто-небудь. Ніхто не повертався.

Я відчувала, як Ліза затамувала подих поруч. Вона, напевно, не чула цього раніше. Я рідко розповідаю про себе.

— Тільки одна жінка, сусідка, іноді приходила. Приносила їжу і Біблію. Я злилася. Я не розуміла, навіщо вона мені її дає, якщо мені потрібне тепло, а не слова. Але одного разу, коли стало особливо тихо і страшно, я почала читати. Вголос. Просто щоб не почуватися зовсім самотньою. Молитви стали замінювати мені розмови. І відтоді я жодного разу не відчула, що мене ніхто не чує.

Я замовкла. Кімната ніби стала щільнішою, повітря — густішим і прохолоднішим. Я стиснулася.

— Отже, ви все ж знайшли Його.

— Ні, — сказала я, — Він знайшов мене.

Семен взяв чайник і розлив чай по чашках. Ми сиділи на дивані — Ліза, як і раніше, натхненна, я — насторожена. Кімната все ще здавалася дивно безликою. Ніякого затишку, ніби все — декорація. Але чай був справжнім. Запах м'яти наповнив повітря. Я зробила ковток і гарячий чай миттєво розповсюдив тепло по тілу, трохи розслабляючи. Це відчуття — оманливе, я знала.

— Бог вас врятував. Витягнув із темряви, — продовжив Семен і зробив паузу, в якій був майже докір. — А що щодо тих, кого Він не врятував?

Я не відповіла одразу. Він дивився прямо на мене, впритул, ніби шукав тріщину в нашій вірі. Ліза першою порушила мовчання:

— Він дає свободу вибору. Хто шукає — знайде. Хто відкидає — сам себе залишає в темряві...

Семен хмикнув, поставив чашку на столик.

— А якщо вони не знали, де шукати? Якщо були сліпі, глухі? Якщо народилися в болю і померли в ньому? Немовлята, вбиті війнами. Люди, згорілі в будинках, які обстріляли. Діти, яких забули, як забули вас. Він дав їм вибір?

Ліза завмерла. Я відчувала, як її віра намагається знайти слова, щоб заткнути дірку в цій логіці.

— Ми не знаємо задуму Господа, — сказала я, намагаючись говорити м'яко. — Ми не можемо судити про Вічне, стоячи по коліно в багнюці.

— Саме так! Ви не знаєте. Ви вірите, бо боїтеся, що без віри — порожнеча. Тому що якщо Бога немає, то все те, що з вами було... — він глянув на мене, — ...було даремно. І тоді біль — просто біль. А не шлях до порятунку.

Я стиснула чашку міцніше, напруга наростала, а дихати стало важче.

— А у що вірите ви? — раптом запитала Ліза.

Семен повернувся до неї.

— Я вірю... у те, що бачу. У те, що можна виміряти, помацати, підтвердити досвідом, — він говорив тихо, без тиску. — Усе інше — розради. Ілюзії для слабких. Як знеболювальне для тих, хто не справляється з реальністю.

— Але ж не все можна помацати... Любов, надію, віру... — сказала Ліза трохи відсторонено.

Він усміхнувся.

— Любов — хімія. Надія — захист мозку від відчаю. Віра? Віра — це просто механізм, щоб не збожеволіти, коли дивитися в порожнечу стає страшно. Але порожнеча — це не зло. Вона просто є.

Він зробив паузу і відрізав шматок пирога.

— Ось, наприклад, пиріг. Справжній. Я випік його сам. Тут є борошно, масло, яблука, кориця. Я знаю, з чого він зроблений. Я відчуваю запах. Можу його розрізати і з'їсти. Ось це — реальність. Це не потребує молитв, не потребує догм. Тільки тепло духовки і точна кількість інгредієнтів.

Він відрізав ще шматок, поклав його на тарілку і підсунув до Лізи.

— Прошу. Це не обіцянка раю, це просто смачна їжа.

Я дивилася на нього і не могла зрозуміти, чи то він нас випробовує, чи то просто грає роль. Його промова звучала як сповідь, але в ній не було жодного слова, зверненого до душі. Тільки — до плоті й розуму. Я відчувала, що моє серце стукало дедалі швидше.

— Але невже ви ніколи не відчували... що є щось більше? — запитала Ліза майже пошепки.

— Я відчував голод. Його достатньо, щоб не обманювати себе зайвим... і зайвим, мені здається, віра в щось більше. Ми говорили про те, що Бог рятує. Але, виходить, не всіх, — вимовив він спокійно, — за яким принципом Він обирає? Хто гідний, а хто — ні? Чому одні отримують знак, а інші — тишу?

— Не все залежить від нас, — почала Ліза, голос її здригнувся. — Іноді нам просто не дано зрозуміти, чому...

— Зручно, — перебив він. — Усе, що виходить за рамки, ви одразу ж відправляєте до «Божого провидіння». Але ж якщо Бог обирає, значить і відкидає теж. Так? Значить, хтось від початку приречений.

— Ні! — сказала я жорстко. — Кожен отримує шанс!

— Шанс... — він усміхнувся. — Шанс це монета. Комусь життя, комусь порожній бік. Давайте зробимо простіше. Перевіримо вашу віру. І мою теж.

Він встав, підійшов до шафки, дістав невелику скляну баночку, показав її на світлі. На дні — щось подрібнене, чи то листя, чи то крихітні засушені квітки.

— У чаї — мускарин. Алкалоїд із грибів. Не смертельний одразу, але... — він кивнув на наші чашки, — через півгодини дихальні шляхи почнуть стискатися. Спочатку просто неприємно, потім — важче ковтати, потім — повітря ніби перестане вміщатися в груди.

Ліза здригнулася, поставила чашку. Я відчула, як усередині щось стиснулося, але не подала виду.

— Я не знаю точного дозування, — продовжив він. — Може, ми просто злякаємося. А може, хтось із нас помре.

Він нахилився під стіл і витягнув блюдце, прикрите серветкою. Зняв її і поставив перед нами. На порцеляні лежали три однакові білі капсули.

— У двох із них — атропін. Протиотрута так би мовити. А в одній — просто цукор.

Він сів, дивлячись на нас, як людина, яка вирішила поставити все на червоне.

— Я не знаю, яка з них яка. Але Господь, можливо, знає. Може, Він спрямує вашу руку. А може — ні.

Він глянув на Лізу, потім на мене.

— Ось і дізнаємося, чи у всіх є шанс.

Я намагалася тримати себе в руках і зберігати спокій. Усе-таки до найближчого будинку було не так далеко і попросити допомоги ще можна. Єдине що, потрібно було тільки піти звідси. Але чи відпустить він? Я перевела погляд на Семена. Він мовчав, спостерігаючи. На його обличчі не було ні погрози, ні насмішки. Він просто чекав. Як вчений — реакції об'єкта в експерименті.

Я вирішила йому підіграти і взяла одну з капсул, як раптом:

— Вона моя! — різкий голос Лізи.

Я не встигла обернутися. Гострий, пекучий біль пронизав шию, як блискавка. Спочатку — холод, як від удару струмом, потім — спалах жару. Я інстинктивно схопила за шию, але пальці тут же стали липкими. Гарячими. Кров. Кров текла крізь пальці, в'язка, справжня. Усе сповільнилося — наче хтось наклав мене скляним куполом, і звуки стали глухими, як під водою.

Серце застукало у скронях. Світ розсипався на уривки: чашка, край скатертини, обличчя Лізи. Я намагалася щось сказати, але не могла. Шум. А потім — темрява.

Наш час.

— Ви відновили послідовність подій? — запитав я, поки гортав фотографії з місця вбивства.

Криміналіст кивнув, показуючи планшет.

— Імовірно, все почалося з чаю. Ми знайшли сліди дурману. У малих дозах не смертельний, але може викликати відчуття задухи, паніки.

— Хм, навіщо... вирішив їх налякати? — задумався.

Кількома годинами раніше.

Я все ще тримав руки на шийі Марти. Кров уже не пульсувала — просто стікала. Очі її були відкриті, але погляд... пішов. Тіло — важке, нерухоме.

Я обернувся. Ліза стояла з ножом у руці. Спокійна.

— Ти... убила її, — сказав я, не вірячи. — Просто так. Ні за що.

Вона повільно опустила руку. Ніж легенько брязнув об край тарілки з пирогом. Вона трохи схилила голову, ніби прислухалася до чогось.

— Не просто так, — сказала вона тихо. — Ти сам запитав: за яким принципом Бог обирає, кого врятувати? — вона зробила паузу, дивилася крізь мене. — Іноді... мовчання — і є Його вибір. Іноді — потрібна жертва. Щоб Він заговорив.

— Жертва? Ти... ти божевільна!

— Я чула Його, — вона підійшла ближче. — Ти ж сам казав: усе інше — ілюзія. Але смерть — справжня. Жертва — справжня. І Бог... Він говорить у серці. І зараз — я чую Його знову. Він говорить мені...

Я відчув різкий біль під ребрами, опустив очі й побачив як кров розтікається по сорочці.

— Направити тебе до світла, — сказала вона мені на вухо.

Вона поклала мене на підлогу, не було сил рухатися і навіть говорити. Я мовчки спостерігав, як вона випила всі три капсули, а потім... темрява.

Наш час.

— Медики кажуть, що ви можете поговорити з потерпілою, — сказав криміналіст.

— Потерпілою? — перепитав я.

— Так, Ліза, та що була з Біблією в руках.

Я пройшов через кімнату, ту саму, що на фото зі справи. Уся підлога була залита кров'ю. Повернувшись на кухню і побачив світловолосу дівчину. Руки під ковдрою, обличчя бліде, погляд — прямий, спокійний. Медик щось перевіряв, вона кивала у відповідь.

— Можна? — запитав я.

Медик подивився на мене.

— Пару хвилин. Але не надто жорстко. Вона тільки прийшла до тями. І так... — він понизив голос, — схоже, вона пережила шок.

— Майор Демчук, я веду це розслідування, — почав я, — Лізо, ви можете розповісти, що сталося?

— Ми прийшли поговорити про віру. Він запросив нас. Начебто все було нормально... але потім він змінився... — вона почала плакати, а голос тремтіти. — Сказав, що в чаї отрута. Що ми всі маємо померти. Напав на Марту, вдарив її. Я... я злякалася. Вихопила ніж. Усе було як у тумані. Я не хотіла. Я захищалася. Я потім відразу зателефонувала...

— У поліцію, — кивнув я та зробив крок ближче. Її очі не здригнулися.

— Ви точно впевнені, що він перший почав?

— Так! — відповіла вона чітко. Без паузи.

— І ви... встигли його вдарити тільки один раз?

— Я не пам'ятаю. Мені здається... так. Або ні. Я ж не вбивця. Мені було страшно.

— Ви кажете, злякалися, було страшно. А чому не втекли, коли він напав на Марту?

Маленька пауза. Вона явно не очікувала цього запитання і змінилася в обличчі, емоції зникли.

— Я... розгубилася. Усе сталося дуже швидко. Я не думала. Просто... діяла.

— Тобто у вас вистачило сил і часу взяти ніж і вбити. А вибігти — не вистачило?

— Я зробила, що могла, щоб зупинити зло. І Бог цьому свідок! — сказала вона це зі злістю.

До цього моменту я бачив у її очах тільки світло. Тепер — воно зникло. Не було ні болю, ні страху, ні каяття, зовсім нічого, наче темрява.

— Товариш майор, — почув я голос медика. — Вибачте, але їй потрібно відпочити. Тиск нестабільний. Ми вже зняли свідчення, допит продовжите пізніше.

— Звісно.

Я вийшов на вулицю, зупинився, притулившись до стіни. На автоматі дістав блокнот. Погортав записи. Чай. Дурман. Мертва дівчина. Чоловік із ножом у животі. І дівчина, яка пережила їх обох. Я повинен був відчувати полегшення. Все сходиться. Але не сходилося. Щось у її голосі, погляді. У тому, як швидко вона відповідала на запитання. Занадто правильно і ніби награно. Я зачинив блокнот. Занадто свято, щоб бути невинною.

Кілька днів потому.

Я вдома, на кухні з чашкою кави. Якщо не знайду доказів, то справу так і закриють. На папері — все чисто. Самозахист. Психоактивна речовина. Дівчина, яка пережила напад, страждання, шок. Класика. Але я знову і знову прокручував її погляд, голос, інтонації. Усе занадто акуратно. Занадто

струнко. Наче заплановано заздалегідь. Я знову гортав фотографії з місця вбивства, коли раптом пролунало кілька коротких дзвінків у двері. Я не поспішаючи підійшов і відчинив.

— Доброго дня, а ви вірите в Господа нашого Бога? — пролунав знайомий, майже грайливий жіночий голос.

Я не встиг сказати ні слова. Біль прийшов миттєво — різкий спалах у животі. Потім другий. Третій. Я відхитнувся, спробував відштовхнути її, але тіло вже не слухалося. Підлога. Холодна.

— Ти засумнівався в моїх словах, — прошепотіла вона. — А отже... засумнівався в Ньому.

Ліза. Вона опустила поруч навпочіпки. З жалістю провела пальцями по моїй щоці, розмазуючи кров.

— Знаєш... — сказала вона, спокійно, з усмішкою. — У моїй голові стало так тихо, коли Він почав говорити. І тоді я почула: в кінці — немає відповідей. Є тільки ти... і те, у що ти вірив.

Вона нахилилася ближче, майже торкаючись губами вуха.

— Іноді — це одне й те саме. Цікаво... що ж наприкінці побачиш ти?

Мої очі закрилися. А потім — темрява.

Від автора.

Дорогий читачу, дякую, що наважився зазирнути в темні закутки цієї історії разом зі мною. Сподіваюся, що ця історія тримала тебе в напрузі до останньої сторінки і залишила приємний холодок по спині.

Якщо тобі сподобалося розплутувати таємниці та відчувати адреналін від несподіваних поворотів сюжету, то на моєму сайті ти знайдеш ще більше захопливих історій, сповнених загадок, небезпеки та психологічних лабіринтів.

Щоб першим дізнаватися про нові темні та містичні історії, а також ділитися враженнями від прочитаного, заходь у мої соцмережі — там завжди можна обговорити найбільш жахливі та інтригуючі моменти.

З повагою та надією на нові зустрічі в темряві,

Твій автор — Сергій Васильєв

Контакти:

[Бібліотека](#)

[Інстаграм](#)

[Фейсбук](#)